

Forældre, børn og kirken

Som medlemmer af samfundet har kristne forældre brug for at uddanne deres børn, og de må ikke overlade en sådan afgift til kirken eller nogen anden institution.

Forældre, børn og kirken

Introduktion

Hvad kan jeg gøre for at holde mit barn i kirken? Dette er et spørgsmål stillet af mange kristne forældre.

De med små børn ønsker formler, der forhindrer deres børn i at afvige fra kirken, og de med store børn, der har taget afstand fra kirken, vil have, at Gud udfører et mirakel.

Hvad skal man gøre?

En troendes søn skal fødes igen

Først og fremmest skal enhver kristen være opmærksom på, at *'kødets børn ikke er Guds børn'*. Synes godt om? Er mit barn, født i et evangelisk og / eller protestantisk fødested, ikke et Guds barn?

Hvis *'en søn af en troende var en søn af Gud'*, ville vi være enige om, at alle Abrahams efterkommere også er Guds børn, men dette er ikke, hvad Bibelen lærer.

Apostelen Paulus skrev til kristne i Rom og gjorde det klart at det at være en efterkommer af Abrahams kød ikke er det der giver guddommelig filiering "Ikke at Guds ord manglede, fordi

ikke alle, der er fra Israel, er israelitter; Ikke fordi de er efterkommere af Abraham, er de alle børn "(Rom. 9: 6 -7). "... det er ikke kødets børn, der er Guds børn, men løfternes børn regnes som efterkommere" (Rom. 9: 8). Hvis Abrahams børn ikke er Guds børn, følger det også, at en troendes søn ikke er et Guds barn.

Derfor skal enhver, der ønsker at opnå guddommelig filiering, have den samme tro som den troende Abraham havde, det vil sige for at en kristns søn skal være et Guds barn, han må nødvendigvis tro på samme måde som faderen troede på evangeliets budskab. .

"Ved derfor, at de, der er af tro, er Abrahams børn" (Gal. 3: 7).

Kun dem, der genereres gennem det uforgængelige frø, som er Guds ord, er Guds børn, det vil sige, børn af kristne er ikke nødvendigvis Guds børn.

Kirken er Kristi legeme

For det andet skal alle kristne være opmærksomme på, at Kristi legeme, som også kaldes en kirke, ikke kan forveksles med menneskelige institutioner, såsom familien og kirken. At være en del af en menneskelig institution får ikke mennesket til at tilhøre Kristi legeme, det vil sige frelst.

Uddannelsesansvaret

Som medlem af samfundet har kristne forældre brug for at uddanne deres børn, og du bør ikke overlade en sådan afgift til kirken eller nogen anden institution. En sådan opgave er udelukkende forældrene. Hvis forældrene er fraværende, skal

denne opgave overføres til en anden person, der spiller denne rolle: bedsteforældre, onkler eller som en sidste udvej en institution oprettet af samfundet (børnehjem).

Hvorfor kan missionen med at opdrage børn ikke delegeres? Fordi inden for normalitet er forældre de mennesker, der har den bedste og største tillid i de første år af en persons liv. Baseret på dette tillidsforhold bliver familieinstitutionen et laboratorium, hvor alle test for at producere en ansvarlig borger udføres.

Det er inden for familien, at man lærer, hvad der er autoritet og ansvar. Menneskelige relationer læres og udvikles inden for familien, såsom broderskab, venskab, tillid, respekt, hengivenhed osv.

Da forældre har det bedste og mest tillidsfulde forhold, er de også de bedste til at præsentere Kristi evangelium for børn under uddannelsesprocessen. Derfor er det hilsen, at forældre ikke præsenterer deres børn for en hævngherrig og ondskabsfuld Gud. Sætninger som: "*Gør ikke dette, fordi far ikke kan lide det! Eller – hvis du gør dette, straffer Gud!*", Genspejler ikke sandheden i evangeliet og forårsager enorm skade på barnets forståelse.

Det forhold, som evangeliet skaber mellem Gud og mennesker, styres af tillid og trofasthed. Er det muligt at stole på en, der er ondskabsfuld og hævngherrig? Ikke! Hvordan er det nu muligt for en ung mand at stole på Gud, hvis det, der er blevet præsenteret for ham, ikke svarer til sandheden i evangeliet?

Forældre skal demonstrere over for deres børn, at nogle adfærd ikke tolereres, fordi faren og moren effektivt misbilliger. At sådanne holdninger effektivt er forbudt af far og mor. At sådan adfærd er skadelig, og at hele samfundet også afviser.

Giv ikke dit barn en vrede, nervøs Gud, der er klar til at straffe dig for enhver forseelse. En sådan adfærd fra

forældrenes side viser tydeligt, at de undgår deres ansvar som underviser

Uddannelse af børn ved at etablere et forhold af frygt, have Gud, kirken, præsten, præsten, djævelen, helvede, politiet, sorte ansigter osv. Som bødler eller straf, ender med at producere mænd, som de ikke gør respekter institutioner og foragt dem, der udøver autoritet. Denne type uddannelse skaber frygt i stedet for respekt, da tillidsforholdet ikke er etableret. Når frygten forsvinder, er der ikke længere nogen grund til at adlyde.

Forældre, der handler på denne måde, når de uddanner deres børn, har deres andel af skyld i at vildlede deres børn. Kirken har også sin del, fordi den undlod at udpege forældre som den eneste og legitime ansvarlige for uddannelsen af deres børn. Staten er også skyldig, da den påtager sig rollen som underviser, når den i virkeligheden kun er et middel til transmission af viden.

Hvis grundlaget for uddannelse ikke afgrænses inden for familien, og sådanne begreber anvendes og opleves i familieforhold, vil enhver anden menneskelig institution, såsom kirken og staten, være dømt til fiasko.

Mange forældre bruger sig til at arbejde, studere og kirken, men de investerer ikke tid i deres børns uddannelse. Uddannelse af børn finder sted på fuld tid, og det er ikke sundt at forsømme denne gang.

Hvornår skal man begynde at uddanne?

Bekymring for børn opstår normalt kun, når kristne forældre føler, at deres børn tager afstand fra kirkens institution. Frygtende appellerer til pålæggelse og tvang og tvinger børn

til at gå i kirke. En sådan holdning tager endnu mere fejl, end ikke at have instrueret barnet på det rigtige tidspunkt.

Disse spørgsmål skræmmer nogle kristne forældre, fordi de ikke ved, hvad deres rolle som medlem af samfundet er, og hvad deres mission som ambassadør for evangeliet er. Kristne forældre kan ikke blande disse to funktioner.

Kristne forældre har to meget forskellige missioner:

- a) at uddanne deres børn til at være medlemmer af samfundet og;
- b) forkynde evangeliets vidunderlige løfter til børnene, så de aldrig afviger fra troen.

Disse missioner skal udføres fra en tidlig alder, idet man sørger for at håndtere en borgeres uddannelse og træning samtidigt uden at forsømme undervisningen om sandhedens ord og understrege Guds kærlighed og trofasthed.

Fra en ung alder skal barnet læres at respektere myndighederne, og det er gennem forældrene, at barnet vil blive udøvet med hensyn til underkastelse af autoritet. Gennem søskende, bedsteforældre og onkler lærer barnet respekt og hygge. Ligesom venner, lærere, naboer og fremmede lærer barnet forhold til verden.

Hvad med evangeliet? Hvad anbefaler Bibelen? I 5. Mosebog læser vi følgende: "Og du vil lære dem til dine børn og tale om dem, mens du sidder i dit hus og går på stien og ligger og rejser dig" (5 Mos 6: 7). Om livsstilen skal barnet altid instrueres, det vil sige derhjemme, på vej, ved sengetid og når man rejser sig.

Instruktionen af de hellige 'breve' er forældrenes ansvar! I skrifterne anbefales det ikke at delegere en sådan funktion til søndagsskolelæreren, og det begrænser desuden undervisningstiden om Kristus til en gang om ugen i en periode

på kun en time. Helt forskellig fra hvad skriften anbefaler: daglig undervisning.

Børn og samfund

Forældre skal hjælpe børn med at forstå, at alle skylder lydighed over for forældre og samfund. Underkastelse til forældre i dag er et essay og en læreplads til underkastelse, som samfundet kræver både i skolen og på arbejdspladsen.

Efter at have fået besked, vil vi, selvom den unge ikke ønsker at følge Kristi evangelium, have en borger forpligtet til visse sociale værdier.

Et af de relevante problemer i undervisningen af kristne børn i dag er at blande familieundervisning med kirke. Det er en stor fejl at delegere ansvaret for at overføre sociokulturelle værdier til kirken. Når den unge vokser op og er skuffet over visse mennesker inden for institutionen, ender han med at gå væk fra medlemskabet af det samfund, han deltog i, og samtidig gør han oprør mod alle former for sociale værdier.

Når forældre er klar over, at de ikke genererer børn for Gud, anvender de mere til uddannelse og evangelisering af børn. De fortvivler heller ikke, når de ser, at deres skud ikke er i humør til at gå i kirke. De vil ikke føle sig skyldige eller ansvarlige for deres børn, når de ikke tager fat på nogle institutionelle spørgsmål.

Det er dog nødvendigt at uddanne børn gennem undervisning i Guds ord uden at glemme at overføre og indprente sociale værdier. Uddannelse inkluderer samtale, leg, skæld, advarsel osv. Tillad børn at opleve alle livsfaser fra barndom, ungdom og ungdom.

Men hvad skal jeg gøre, når børn afviger fra kirken? For det

første er det nødvendigt at skelne mellem, om børn har afviget fra evangeliet eller har taget afstand fra en bestemt institution.

At ignorere elementære evangeliske principper får forældre til at forveksle, hvad det betyder at være et Guds barn med at tilhøre en bestemt kirke. Hvis et barn ikke længere er almindelig i kirken, skal han ikke mærkes som en vildfarende, eller at han kører til helvede osv.

Hvis en person bekender evangeliets sandhed, som skrifterne siger, betyder det, at han ikke er en vildfarende, men kun skal advares om behovet for at samles. Det kan være nødvendigt for forældre at undersøge, hvorfor deres børn forlader vanen med at mødes med andre kristne.

Hvis sønnen ikke bekender evangeliets sandhed og fortsætter med at samles af vane, er hans tilstand for Gud bekymrende. Hvad ved han om evangeliet? Bekender han evangeliets tro? Hvis svaret er negativt, er det nødvendigt at forkynde evangeliets sandhed, så han kan tro og blive frelst og ikke kun en kirkegør.